

POSTANOWIENIE

14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 14 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P.W. i M.W.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Klinicznemu S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P.W. i M.W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 30 listopada 2022 r., I ACa 229/22,

uzupełnia postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2025 r. w ten sposób, że po punkcie 2 dodaje punkt 3 w brzmieniu: "przyznaje adw. D.Ż. ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Szczecinie kwotę 18750 zł (osiemnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 stycznia 2025 r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Pismem procesowym z 7 lutego 2025 r. (prezentata Sądu Najwyższego: 18 lutego 2025 r.) pełnomocnik z urzędu powodów wniósł o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2025 r. o rozstrzygnięcie w zakresie przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o uzupełnienie postanowienia o umorzeniu postępowania kasacyjnego został złożony w ustawowym terminie (art. 351 § 1 w zw. z art. 361 i w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 398²¹ k.p.c.) i zasługuje na uwzględnienie.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik z urzędu powodów żądał przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz zawarł oświadczenie, że koszty pomocy prawnej nie zostały pokryte ani w całości ani w żadnej części.

Z tego względu należało przyznać pełnomocnikowi z urzędu powodów koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (art. 391 § 2 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.), o czym nie rozstrzygnięto w postanowieniu z 17 stycznia 2025 r.

O należnym wynagrodzeniu pełnomocnika powodów z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 9 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2024 r., poz. 763), w wersji obowiązującej w dniu orzekania, tj. wydania przez Sąd Najwyższy postanowienia z 17 stycznia 2025 r. uznając, iż ani stopień skomplikowania sprawy ani nakład pracy pełnomocnika nie przemawiają za przyznaniem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w podwójnej lub 1,5-krotnej wysokości stawki podstawowej.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 351 § 1 w zw. z art. 361 i z art. 398²¹ oraz art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[a.ł.]

